

A Schüssler-sók csodája.

Vannak kiváló szerek, amelyek elősegítik vagy egyenesen okozzák a test gyógyulását. Egyik sem szintetikus. Az én negyvenéves gyógyítói tapasztalatom szerint az ilyeneket csakis a természetben találjuk meg. Ez annyit tesz, hogy szintetikusán előállíthatatlanok. Természetesen a legtöbbjüket meg lehet csinálni gyárban, de nem ugyanolyanok, mint a természetből közvetlenül nyert anyagok. Rengetek változata van minden vegyületnek. Ezeket hívjuk izomereknek.

Amikor elolvastam a jó Schüssler doktor könyvét lázba jöttem, mert érthető volt, logikus és sokat ígért. Mostanra ezt be is bizonyította. Úgy öt éve, hogy elhamvasztottam az első jóképű malackát. Sajnáltam, de megmagyaráztam magamnak, hogy úgyis valakik asztalán végzi szegény. Sajnos olyan bolygón élünk, ahol teremtőink és a bioszféránk teremtői bevezették a tápláléklánc fogalmát. Itt ez van. Az egyik megeszi a másikat. Kénytelen ezt tenni, különben meghal. Ezzel a gondolattal le is zártam lelki vívódásomat.

Valamikor négy évvel ezelőtt hajnali három óra körül csörgött a telefonom, amin annyira felháborodtam, hogy felvettem, pont úgy, mint addig sok százszor. A vonal másik végén gyönyörű Krisztina volt, kifejezett idegállapotban. Anyukája – akit azóta sem láttam – fel akart állni, hogy kimenjen a mellék helységbe, de ettől az erőfeszítéstől eltört a lába. Arra kért, hogy azonnal varázsoljak valamit, mert nagy a baj. Elmondtam neki a varázsigét, ami a mentők telefonszáma volt.

Másnap, már nyugodtabb hangon ismét hívott azzal a hírrel, hogy anyukája jobb combnyaka elrágosodott, és ezért adta meg magát. Hajnalban megműtötték, kapott csípőprotézist, ami jól sikerült, de kiderült, hogy mellrákja is van. Lefényképezte, és ismét arra kért, hogy varázsoljak valamit.

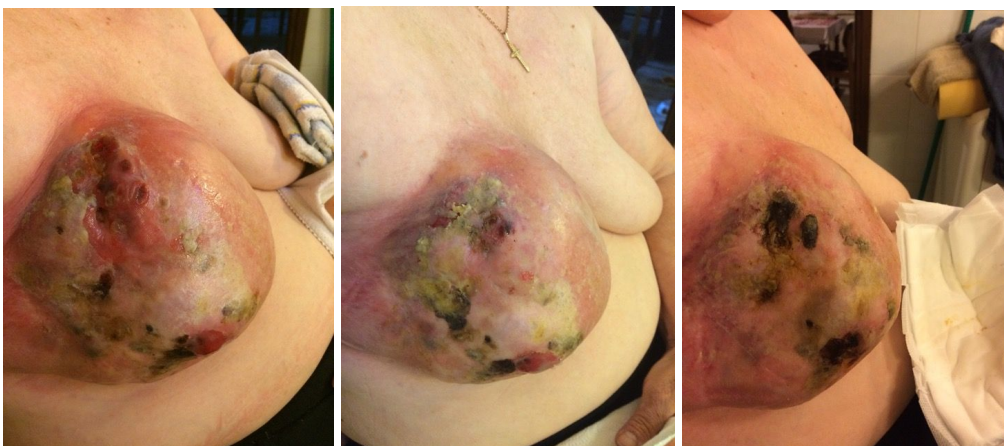
Ez kérem tisztelettel, egy valódi, nagyon előrehaladott állapotú mellrák. Teljességgel hozzányúlhatatlan, mert elvérzik a műtőasztalon. Ebben az állapotban a tanács az,

hogy várjuk a nyilvánvaló véget. Nem tudom elképzelni, anyuka mi módon titkolta el, de nem tudott róla senki. A legnagyobb rejtély számomra az, hogy valamit ami annyira bűdös mint egy ilyen képződmény, hogyan lehetett titokban tartani. És azt sem értem, miért kellett titokban tartani.

Ilyenkor mit lehet csinálni? Az orvosi szakma azt mondja, - semmit. A természetgyógyász menekül. A többiek a fejüket ingatják, és arckifejezésük sokatmondó. Imádkozni lehet, de azt ez a néni és lánya ritkán szokott. Valamit viszont tennem kellett, mert kértek rá. Az egyetlen „valami” ami eszembe jutott a Schüssler-sók voltak. Még aznap küldtem Krisztinek gyorspostával. És aztán minden hónapban újra küldtem egy havi adagot. Semmi mást sem kapott. Senkitől. Teltek a hónapok, általában havonta egyszer telefonon beszéltem Krisztivel, aki lassan elkezdte mondogatni, hogy nincs is olyan rosszul a mama. A melle mintha gyógyulna, már kevesebb gennyes izzadmányt produkál, de még mindig nagyon bűdös. Eltartott talán egy évig is, amíg megszűnt a bűz. A csípőízületi műtét előtt, amikor kiderült a mell daganat, három hetet, talán egy hónapot jósoltak neki. Az ilyen nagy kiterjedésű és ilyen rossz állapotban lévő daganat ugyanis rothadó hús. Állandó lassú vérmérgezőként fogható fel. Egy darabig a test bírja, de aztán feladja.

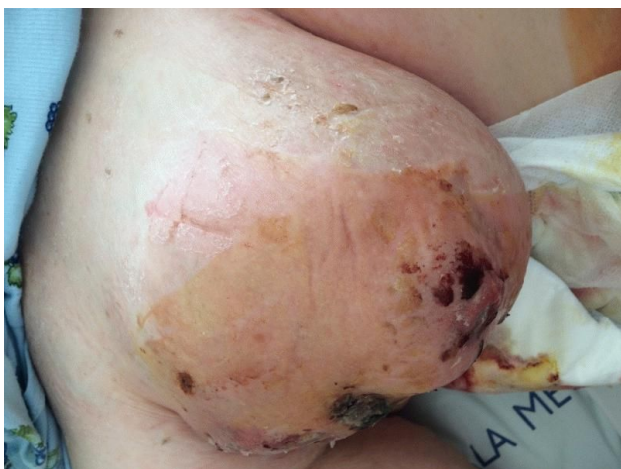
Ezeken a képeken tisztán látható a gyulladás, de még hosszú az út.

Itt már eltelt három év. Ekkorra, a kötést már csak három naponta cserélték.

A mama kertészkedik, a háztartást ellátja, és általában jó érzelmi állapotban van.

A gyógyulás töretlenül zajlik, a félévente előírt CT és MRI vizsgálatokon további áttét nincsen, a tüdőben lévők felszívódtak. Minden orvosi lelet úgy végződik, hogy „status idem”. Ez azt jelenti, hogy az állapot változatlan. Ezt sem értem, de nem érdekel, mert én látok változást.

Így néz ki most, a mama virul. A kötözésen kívül beavatkozás nem történt. Azért ezt a példát választottam, mert itt egyértelműen tudható, hogy nem volt más csodaszer bevetve a küzdelembe.

A képeket azért mutatom, mert egyrészt engedélyt kaptam rá a mamától és Krisztinától, másrészt pedig ezzel kapcsolatban mondanivalóm van.

Az emberi test és elme, egy szerves egész. Amit a felszínen látunk, az zajlik a bőr alatt is. Itt és minden más esetben az egész test gyógyul. Lassan, de gyógyul. Egy nyolcvan év körüli test nem siet sehova. A vérvizsgálatok primák, nem érdekelnek, mert látom kívülről a folyamatot. Én még régi iskola vagyok. Tapintok, hallgatózok, kopogtatok, szagolok, és kérdezek. Aki ezt jól megtanulja, és sok évig gyakorolja, belelát a beteg testébe. Sajnos, ma ezt már nem tanítják az egyetemen.

Szinte mindenki felteszi a kérdést - „mire jók ezek a Schüssler-sók?” Hát erre. Létrehoznak egy nehezen objektívva tehető egyensúlyt a testben, és mindaddig amíg ez fenn van tartva, a test gyógyul. Minden nyavalyából. Aki abbahagyja, annak a teste megtorpan. Ebből az első egy-két hónapban nem sok érezhető, de ennyi idő alatt kimerülnek a „sóraktárak”. Házi orvos-féle vagyok. Egyetemen nem tanítok, és nem is fogok. Megtanultam úgy beszélni, hogy értse a beteg, aki segítségre szorul. Mivel hozzá beszélek. Azt is megtanultam, hogy sokszor kell ugyanazt elmondanom ugyanannak az embernek, mert lassan tanulnak. Ezt végtelenül unom, de hát ilyen a szakma.

Most újra elmondom. A Schüssler-sókat harminc éves kor felett ajánlatos szedni. Folyamatosan. Ajánlatos arról is meggyőződni, hogy milyen az, amikor abbahagyjuk. Három hónap múlva elkopik a hatás, és visszatérnek a fájdalmak, a nyavalyák. Ha újra szedni kezdjük, ismét kialakul az a bizonyos nehezen objektíválható egyensúly a testben, és ismét elmúlnak a fájdalmak.

Ennyit tudok mondani. Ezen túl már csak a beteg személyes tapasztalása van, illetve lehet.

Tisztelettel,

Dr. Szikra Tamás.

Pomáz, 2019. 03. 26.